

HOST

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

ZLATÁ GRAI : KNIHA DRUHÁ

DO TEK VIATÁRU

Kdo sáhne po této knize, přidá se k divoženkám. Do světa intrik, bojů a krve.

•• Tereza Kadečková, autorka románu *Ve větvích Yggdrasilu* ••

© Kristina M. Waagnerová, 2025
Cover illustration © Petr Štich, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2561-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-2562-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2563-8 (MobiPocket)

Věnováno všem,
kteří po tvrdé ráně sice padnou na kolena,
ale vstanou silnější a rozzuřenější.
Aby tu ránu mohli vrátit.

PROLOG

KARADHEI

Andreil Smrtihlav, nenápadný mládenec se světle hnědými vlasy, krutýma očima a úzkými bledými rty, se opíral o zeď a mimoděk si pohrával s karneolovou dýkou. Přehazoval si ji z ruky do ruky, točil s ní mezi prsty a štouchal se rukojetí do dlaně. Úkosem přitom zíral na druhého mladíka, štíhlého a velmi pohledného.

Malakai Daaen stál nad obrovským černým vejcem a zlehka se ho dotýkal. Pod prsty mu probíjela pulzující čaromoc a sytila Malakaiovu už tak děsivou auru. Pod silnou zvrásněnou krustou se tu a tam ozývalo škrábání. A něco se uvnitř hýbalo.

Vejce leželo na karneolových krystalech. Neustále u nich seděl některý ze sarreiských akolytů a udržoval energii krystalů aktivní uvolňováním své vnitřní Chribdy. Jeden z nich se právě teď kroutil opodál, viditelně už značně vysílený. Dotýkal se karneolových úlomků, jeho ornamenty skomíraly a zpoza stisknutých zubů mu unikalo namáhavé sčecení. Andreil s Malakaiem si ho vůbec nevšímal.

„Tenhle bude silný, silnější než ti ostatní,“ řekl po chvíli Malakai Daaen. „Čarozdroj, který druidi při jeho zrození otevřeli, dosud hoří plnou silou.“

Andreil Smrtihlav ledabyle zastrčil dýku do pouzdra a odhodil si z čela vlasy. „Taky záleží na tom, co ulovíme do duelů, ne?“ opáčil. „Ta skvadra, kterou teď máme dole v díře, by mi ani nestála za námahu.“

„Jsi moc náročný, Andreili,“ odvětil Malakai, aniž se od předmětu svého zájmu odvrátil. V ten moment na tvrdé skořápce krátce zazářily zlaté runy. Mladík slastně přivřel oči, jako by si s tvorem uvnitř vyměňoval životní sílu.

Andreil Malakaie ještě nějakou dobu sledoval, ale očividně ho to už přestávalo bavit. „Měli bychom se zvednout. Blíží se rozbřesk. A mistr nerad čeká.“

Malakai neochotně odtáhl ruku a kývl. „Jdeme.“ Ještě se otočil k sarreiskému akolytovi a tvrdým, řezavým hlasem pravil: „Je to pořád málo! Jestli ze sebe nevytáhneš víc, mistr tě nechá pálit železem!“

Akolyta zasyčel, ale neřekl ani slovo. Andreil se spokojeně ušklíbl — nedalo mu moc práce naučit Malakaie svým způsobům. Bohužel na tu zubatou sebranku nic jiného neplatilo.

Když odcházeli, cítili za zády sílící magii Chribdy.

Rudosor vyčerpaně visel na svém kříži. S hlubokým stenem se pokusil změnit těžiště a ulevit přetíženým bedrům.

Jorreiskému rytíři už táhlo na čtyřicítku, přesto byl ve vynikající kondici. Vlastně stále ještě doufal, že po získání posledního velkého znaku dosáhne konfirmace. I to sehrálo roli v jeho rozhodování, když se ujal obtížné mise vypsané před měsícem. Vedl svou družinu Stínovou zemí skoro dva týdny, než narazil na stopu, kterou měl sledovat. Držel se jí několik dní. Cestou se střetl s podezřele odbojnými divochy a dvakrát musel odehnat sarreiskou loveckou bandu.

Určitě udělala svoje jak únava, tak zoufalá touha dokončit misi a vrátit se domů. Nenapadlo ho, že je ta stopa falešná. Opustili označenou stezku a nechali se vést do záhuby jako husy na provázku.

Samotná past byla tak nečekaná, že doted' nedokázal určit, kde udělal chybu.

Poté co jim Lovci přehodili řetězy kolem hrdel a s posměšným hýkáním, syčením a vytím je vlekli na území Chribdy, pokusil se neztratit důstojnost a do poslední chvíle se chovat jako stříbrný rytíř. Jeho vírou poněkud otráslo, když překročili hranici temnoty a on naráz oslepl. Opakoval si v duchu jednotlivé verše Jorr'Saage a šeptem se snažil druhům dodat odvalu, pokud zrovna sám nepropadal beznaději a depresím.

Vydrželo mu to až do chvíle, kdy ho zakovali do řetězů a vyšponovali do kříže, načež mu bez varování do pravého oka zarazili cosi žhavého.

Rudosor podstoupil tvrdý jorreiský výcvik. Za svůj život musel snést hodně nepohodlí a přemoct mnohou bolest. V ten okamžik ale řval, že si málem strhl hlasivky. Ta bolest nepřestávala, trvala celé dny. Podle zmučeného křiku a následného nepřetržitého sténání poznal, že jeho druhy stihl stejný osud.

Po několika hodinách si uvědomil, že i přes tu neskutečnou trýzeň na pravé oko *vidí*. Když se zmučeně rozhlédl kolem sebe, zjistil, že je přikován zády ke kříži ve tvaru X v jakési bojové aréně obehnané silným mřížovím. Vypadalo to jako předdimenzovaná klec. Za mříží se zvedaly prosté stupňovité tribuny ze dřeva, v horních patrech byly vidět honosnější terasy a lóže. Podlahu tvořil broušený, oranžově červený kámen; karneol, magický protipól alabastru. V zemi byly vyryty nějaké symboly a od nich vybíhaly drážky ústící do odtoku. Působilo to dojmem obrovského obětiště.

Jeho druhové byli pověšeni k dalším křížům. Zdecimovaně viseli v okovech, zranění z předchozího prohraného boje. Všem z jednoho oka trčel černý třpytivý kámen orámovaný zaschlou krví, což Rudosora nutilo odvracet zrak. Domyslel si, že se jedná o krystal Chribdy.

To bylo před devíti dny. Nikdy nezažil taková muka jako za onen poslední týden a půl. Sice ho krmili i napájeli, ale viset tolik dní v okovech bez možnosti změnit polohu, protáhnout svaly, do nichž chytal každou chvíli křeče, beze spánku — prakticky jen upadal do přechodného bezvědomí, z něhož ho budila další křeč —, s nechutnou nutností ulevovat si pod sebe, se všudypřítomnou omračující bolestí, z nichž tu nejkrutější způsobovalo vytrvalé pulzování ve zraněném oku, odřené a oteklé ruce či na první pohled zanedbatelné opruženiny v oblasti rozkroku a hýždí, to všechno ho přivádělo do stavu hraničícího se šílenstvím.

Fyzická trýzeň byla zajisté brutální. Ovšem to, co se odehrávalo každý den v hodinu Chribdy, tedy za rozbřesku, ho definitivně připravovalo o rozum.

Pocítil na krku teplý dech. První den by sebou cukl; dnes ani neotevřel oči.

„Tvé utrpení brzy skončí, stříbrný vojáčku,“ zašeptal mu do uší podmanivý hlas. Jindy by ho letmý dotyk rudých rtů možná probral, avšak teď všechno přebíjela jen bolest a únava.

„Táhni ode mě, ty zubatá couru,“ zachrčel Rudosor.

Odpověděl mu tichý smích. Ucítil na hrdle zašimrání ostrých špičáků. Pokusil se uhnout, ale sarrei už se k němu přisála. Horce dýchala a tiskla mu jazyk ke kůži na krku.

„Širo, no tak,“ okřikl ji se zasmáním líný hlas.

Rudosor cítil, že se ústa sarrei trochu odtáhla, třebaš neochotně. „Nebud' nepřející, Andreili,“ zašeptala Šira lačně. „Několik kapek by vás nezabilo. A jeho také ne.“

„Dokázala bys zůstat u několika kapek?“ opáčil ležérně jmenovaný, ovšem s jasným výsměchem.

Sarrei zasyčela. „Jsssem čarodějka ebenového řádu! Dovedu se ovládnout.“

„Tak se ovládej,“ doporučil jí Andreil. „Mistr přichází.“

Rudosor i přes veškerou únavu pootevřel víčka. Skrz prokletý krystal zahlédl, jak k němu míří vysoký štíhlý sarreiský černokněžník s bledou pleť, dlouhými uhlazenými černými vlasy a nápadnými rudými ornamenty svíjejícími se na odhalené kůži. Byl oděn v elegantním dlouhém kabátu z tmavého sametu, krk mu halil stoujatý límeček. Z jeho očí připomínajících tekutou lávu se Rudosorovi dělalo mdlo.

Jakmile se přiblížil, nelibě nakrčil nos a prohodil směrem k Andreilovi: „Mohli by je před zápasem aspoň omýt. Ten smrad je nechutný.“

Rudosor byl tak vyčerpaný, že ho černokněžníkův komentář nedokázal ani naštvat, natož ho uvést do rozpaků. „Polib si, sráči,“ zachraptěl.

Ten ho však nevnímal, zřejmě jej vůbec neslyšel. Možná Rudosor nepromluvil a jen si to myslel. Nebyl schopen odlišit realitu od snů a bludů. Zapomněl už tolik věcí; tvář své ženy, jméno vlastního syna i svou hodnotu.

„Jak si přeješ, mistře,“ odpověděl Andreil Smrtihlav se sotva znatelným úsměškem. Pak si olízl rty a v očích mu krutě zaplálo. „Můžeme začít?“

„Vpusť sem tu sběh. Budu se dívat ze svého místa.“ Černokněžník se nad Andreila naklonil a zasyčel: „Nepokaz to.“

„Mistře,“ sklonil se úlisně Andreil. Jakmile se k němu sarreiský čaroděj otočil zády, střelil pohledem po Šiře. „Spustte to.“

Sarrei se narovnal a se sevřenými ústy odešla splnit rozkaz. Andreil mezitím přešel až k jorreiskému rytíři a zblízka si ho prohlížel. Nakonec znechuceně nakrčil koutky a sám pro sebe zabručel: „Příště se snad vydám na lov sám, tohle je opravdu... ubohý.“

Dřevěné tribuny se brzy zaplnily. Sarrei se objevovali tiše, mlčky, jako bledí duchové, ze tmy svítily jejich krví podlité bulvy. Brzy se na sebe mačkali tělo na tělo, v zadních řadách i stáli. Ve chvíli, kdy se obsadilo poslední místo na balkoně, Andreil Smrtihlav pokynul trubačovi, který následně zadul na objemný, zakroucený roh. Arénu projela vlna vibrací a z druhé strany sálu se ozvalo rytmické bušení obřadních bubnů. Z protější sluje zaduněly pomalé kroky bytosti, jež plna očekávání vcházela do zápasště. Prošla pod zvednutou kovovou mříží a pomalu nakrácela do samého středu bojiště.

Andreil Smrtihlav se při pohledu na nádherné monstrum slastně zachvěl. Bojovník byl vysoký skoro sedm stop, rudý a lesklý, s každým pohybem se mu po těle rozvlnily provazce svalů. Rysy jeho tváře se opět změnily, jako po každém rituálním duelu. Před prvním připomínal figurínu odlitou z vosku, lebku měl potaženou kůží, bez jakéhokoli tvaru a výrazu. Teď se nejvíc podobal třetímu zápasníkovi, tomu, jenž mu nejdéle odolával. A neměl téměř nic z prvního, který umřel asi dvě vteřiny po zahájení. Byl už skoro dokonalý. Chyběl poslední zápas, poslední prolitá krev, poslední polibek Chribdy za zpěvu viatáru.

Do arény vešel Malakai. Proti démonickému bojovníkovi působil křehce, přesto z něj číselo sebevědomí. Monstrum ostražitě couvlo. Když Malakai čaroval, ustupovali i sarreiští čarodějové. Andreil byl na magii tupý a sám to přiznal jako první, avšak i on vnímal vibrace vycházející z Malakaiova těla. Co asi museli cítit mágové...

Malakai stanul uprostřed bojiště. Poručil démonovi, aby přistoupil blíž. Obr neochotně uposlechl, ale kroutil se přitom jako červ, jako by se štíhlého mladíka bál — což působilo absurdně. Chlapec k němu vztáhl ruku a obličej se mu stáhl soustředěním. Všechno ztichlo tak, že byl slyšet jen dech přihlížejících. Malakai se nehýbal. Neprováděl žádná gesta, nepronášel žádná rituální slova. Jen tam stál, napjatý, s rozevřenými očima, a kolem něj se šířila nechutně silná aura pradávne magie života a smrti. Démonický válečník se začal třást, zhroutil se na kolena a hlava mu klesla na hrudník.

Aréna bzučela a vibrovala. Andreil cítil, jak se mu stahují a kroudí všechny vnitřnosti. Byl to ohavný vjem, jako by si v tu chvíli uvědomoval veškerou svou životní energii a její labilitu. O to ohavnější byla skutečnost, že Malakai, ten okatý smrkáč, si ji mohl kdykoli vzít. Taková moc by *neměla* spočívat v ruce jediného člověka.

Popravdě, nespočívala. Malakai tvrdil, že nemůže viatár odčerpávat bez příkazu svého mistra. Tím byl Barhain Sae, stejně jako v případě Andreila Smrtihlava. Mistr Barhain byl nekonečně pozehnáný muž.

Vibrování náhle ustalo. „Přijmi výzvu,“ poručil ledově Malakai.

Démon zvedl hlavu a v jeho plazících očích žlutě zaplálo. „Přijímám, ó pane,“ zachrčelo stvoření.

Andreil odemkl okovy poutající posledního přeživšího jorreiského válečníka, jenž se zasténáním upadl na zem. Andreil se k němu sklonil. „Poletíš teď rovnou do jorreiského nebe, stříbrnej frajírku. Můžeš to udělat dvěma způsoby. Buď tomuhle pekelnému zmetkovi aspoň trochu počechráš pírkou a předvedeš nám něco z té vaší slavné stříbrné baletní školy, nebo tam spadneš jako ubohý jorreiský hovno.“ Kývl na otroka, který se třásl opodál a držel

v rukou Rudosorovu zbraň. „Tady máš ten svůj alabastrovej vercajk. Budu se dívat odsud, ale ostatní koukají svrchu a vidí sakra dobře.“

Rytíř se s bolestným stenem zvedl na nohy. Nenávistně na Andreila pohlédl. Pak beze slova chmátl po alabastrovém jedenapůlručním meči, a aniž se ohlédl, vbelhal se do arény. Démonický válečník už na něj čekal, ozbrojený dvěma zahnutými šavlemi. To byla novinka, předešlého dne bojoval obouruční sekerou. Evidentně se mu zase změnilы schopnosti poté, co zmasakroval předchozího jorreiského protivníka.

Rytíř Rudosor se neubráníl síle zvyku a pozdravil soupeře po způsobu jorrei — střízlivou úklonou a klepnutím pěstí o čelo. Nato se postavil do střehu. Démon roztáhl rty. Usmál se úsměvem Rudosorova pobočníka a dlouholetého přítele, kterého zabil přede-
včirem. Pak se vrhl vpřed a zápas začal.

O pár dní později se Malakai opět věnoval svému vejci, zatímco Andreil seděl opodál a přemýšlel. Možná by opravdu nebylo od věci dopřát těm stříbrným krysám před smrtí trochu pohodlí. Malakai to sice tvrdil od začátku, ale sarrei jeho připomínky považovali za změkčilé přežitky původní výchovy. Když však Andreil vzpomínal na ubohý výkon posledního jorreiského rytíře, nemohl s Malakaiem nesouhlasit. Lapit slušného soupeře pro vyvíjejícího se *karadhei* nebylo nic snadného. Péče o zajatce nestála sarrei víc než sebeovládání a potlačení přirozené krutosti. Viset deset dní v řetězech a sledovat postupné umírání svých druhů v aréně... Andreil si i při totální absenci lidské empatie dokázal rozumově představit, v jaké by byl kondici. Musí o tom promluvit s mistrem... opatrně, samozřejmě *velice* opatrně, a diplomaticky.

Jako by Malakaiovy myšlenky protékaly podobným směrem, zlatovlasý čaroděj odtrhl zrak od vejce a upřel na Andreila tvrdý

pohled. „Tento bojovník bude *jedinečný*. Nesmíme jeho potenciál promrhat! Sám posoudím všechny zajatce, kteří budou pro ten duel vybráni. A sám určím, jestli jsou nebo nejsou vhodní!“

Andreil jen s námahou potlačil rostoucí vzrušení. Odhalil zuby v šakalím úsměvu. „Narostl ti hřebínek, Malakii Daaene. Máš štěstí, že mi to imponuje. Úplně *bytostně*.“

ČÁST PRVNÍ

♦♦

OBĚŤ

Isarell se zatočila na místě. Vítr kolem ní zdvihl podzimem zbarvené listí. Zastavila se ve strnulé pozici v hlubokém předklonu, s pravou nohou vztyčenou kolmo vzhůru a obličejem přitisknutým k levému kolenu. Nádech, výdech. Zlehka se opřela o dlaně a pomalou hvězdou se vrátila do základního postoje. Vnímala drobný studený déšť dopadající na holé paže. Drsný písek tlačící do bosých chodidel. Lezávý chlad prostupující svaly. Pozorný pohled dvou párů bystrých očí, sledujících ji ze skrytého výklenku.

Isarell otravovalo zaměstnávat své válečníky trvalým dozorem. Se ztrátou soukromí se dosud nedokázala úplně vyrovnat. Celé to věčné střežení jí připadalo nesmyslné — měla pocit, že by si vlastní bezpečí měla zajistit sama, stejně jako ostatní Ery. Když se tento názor opovážila prezentovat před královnou Ymírou, dočkala se jen výsměšného připomenutí atentátní akce před její zkouškou. Mohla být tisíckrát princeznou, mohla dosáhnout jakéhokoli ellektrského, jorreiského či graiského titulu, ale stačilo jedno Ymiřino slovo a klečela na kolenu stejně jako před osmi lety, neschopná jediného smysluplného argumentu.

Její přísežná knížata s královnou naprosto souzněla. Vaol se ještě choval uctivě, ovšem Bastien princezně celkem nevybíravě sdělil svůj názor a Barbarella ji k tomu napůl seřvala za lehkomyslnost. Teanir díky, aspoň že ta Renn nemohla mluvit a jen ji sjela varovným pohledem! Všichni čtyři si mezi sebou a neschopnějšími bojovníky rozdělili služby a stali se tak Isarellinými stíny. Její podráždění je přitom nijak neznervózňovalo, očividně byli připraveni plnit své povinnosti i přes dívčín neskrývaný odpor.

Nádech, výdech. Nádech. *Dyrthaiá*. Odraz, dopad, kopnutí, hluboký dřep. Výdech. Kotoul vzad, přes stojku výskok na nohy,

úhyb, záklon, otočka. Nádech. Útok na levé stehno, pravé stehno, levé rameno, pravé rameno, střed. Výdech.

Po slavnostním ceremoniálu ve Willaye absolvovala ještě druhý obřad v Údolí. Přijala gratulace a sliby věrnosti od všech výše postavených divoženek; hodností nyní převyšovala všechny kromě královny, s čímž bylo spjato množství pravomocí, ale také povinností. Lucilla ji průběžně informovala — musela jí to však dávkovat, neboť Isarell přestávala po určité době vnímat. A v současném postavení si už Lucilla nemohla její pozornost vynucovat násilím.

Při oficiálních příležitostech se k Isarell všechny Eryr chovaly s takovou uctivostí, až jí to bylo nepříjemné. Ovšem stačilo, aby se zavřely dveře. Poté se uvolnily (kromě Cerry) a mluvily s ní jako dřív. Možná samy viděly, jak moc to potřebuje. Pocit jistoty, zakotvení v něčem známém — alespoň dokud se nesžije se svou novou rolí. Přece jen vystoupala za velmi krátký čas dost vysoko. V nemilosrdném jorreiském systému se na takové postavení nedalo zvyknout ze dne na den.

Nádech. *Raithá*. Výskok, otočka, švihnutí rukama, dopad, hluboký výpad, plynulý přísun. Výdech. Výskok, otočka, švihnutí jednou nohou, druhou nohou, otočka, ruka, noha, otočka, ruka, ruka, otočka, shyb. Nádech. Záklon, přemet vzad, úklon, otočka, výkop, otočka, švih levou rukou, otočka, výkop, otočka, zkřížený úder na krk, záklon. Výdech.

Svých povinností se ujímala postupně. V Údolí převzala část Ymiřiných úloh. Prvních pár měsíců Isarell jen poslouchala a osvojovala si královniny návyky, poté ji začala zastupovat. Jeden den vedla výcvik pokročilých divoženek, dvakrát týdně cvičila s důstojnicemi a mistryněmi. Nepravidelně si ji půjčovaly i Eryr — k vlastnímu kondičnímu tréninku.

Přibližně jednou za čtrnáct dní byla Isarell vyzvána k účasti na jednání ve Willaye. Poprvé byla nervózní. Celé dopoledne se chystala, přijela o dvě hodiny dřív a po celou dobu schůzky udržela plnou pozornost. Podruhé a potřetí už ve své angažovanosti

dost polevila, počtvrté se ani neobtěžovala převléct do šatů a popáté odcházela s pocitem, že někdy během schůze upadla do kómatu.

To všechno patřilo mezi rutinní povinnosti každého z ellektryckých princů a knížat. Dokud nebyli povoláni, jen do úmoru cvičili sami sebe i druhé, vychovávali své nástupce a čekali na výzvu k reálnému nasazení. Isarell však při svém pasování obdržela od krále jeden speciální úkol, jehož splnění se ukázalo být mnohem obtížnější, než čekala.

Postupně objížděla jedno knížectví za druhým. Chodila se dívat na tréninky, pozorovala nejmladší adepty v základním výcviku, pravidelná cvičení stráže, přípravy mistrů i samotné prince při vrcholovém tréninku. Pátrala dlouho. Čím dál víc se klonila k přesvědčení, že mezi jorrei ideální učedníky nenajde a bude tak muset výrazně slevit ze svých požadavků. Předpokládala, že jsou-li divoženky hnány Anafrigovou krví do divoženského tréninku, stejně tak jeho mužští potomci budou vynikat mezi železnými jorrei — a právě v jejich řadách by tedy měla hledat své žáky. Když o tom diskutovala s Eyrami, zkušené následovnice dračího kultu jí připomněly skutečnost, že Anafrigovi potomci nesou také odkaz Teanir, tudíž mnoho z nich jistě spadá mezi alabastrové, ne-li stříbrné válečníky. A graiské dědictví může být jorreiským drilem potlačeno, nebo dokonce zcela vymýceno. Apelovaly na Isarell, aby test rozšířila a necílila tak detailně. Málem jejich přesvědčování podlehla, ale pak konečně, po měsících pátrání, našla prvního Anafrigova dědice.

Byl to mladý hoch, asi patnáctiletý, s čerstvým cejchem ellektryckého bojovníka na zádech a v základním výcviku prince Bala-dora. Útlý tmavovlasý mládenec, tichý a trochu zakřiknutý. Na první pohled si ho ani nevšimla. Cvičil se silnějším chlapcem, který mu dával pěkně do těla. Isarell k němu došla poté, co otestovala dva jiné, a už byla celým tím dlouhým vyhledáváním otrávená. Chvíli ho sledovala, pak kývla. Její doprovod odvedl mladíka stranou. Isarell mu zavázala oči a, jako už tolikrát, požádala: „Naslouchej větru

a zemi. Nech v sobě rozhořet oheň a uvědom si vodu, která proudí tvým tělem. Naslouchej sám sobě. A odpověz mi.“

Nato probudila *raithá* a zatančila jednu ze svých intuitivních sestav — žádný z těch předepsaných tanců, které drilovala v dračí svatyni. Tamní tanečníci útočili a bránili se. Bojovali. Isarell však svým spontánním tancováním dokázala vyjádřit mnohem víc. Každého potenciálního adepta se *zeptala*, podobně jako když ona sama v jazyce mrtvého lidu vyzvala Ymiru, aby ji přijala za učednici.

A konečně, po dlouhém a únavném pátrání, jí někdo dokázal odpovédět. Mladík sice nevěděl, co dělá, ale vypjal se na špičky, zdvihl paže, několikrát se otočil a pak se uklonil ladně jako baletka. Isarell mu jemně sňala šátek z očí a tiše se ho optala: „Vstoupíš do mé družiny?“

A chlapec, jenž na ni upíral své velké tmavé oči, vydechl kladnou odpověď.

Jako by se tím všechno zlomilo. Možná jen potřebovala potvrzení, že je její strategie smysluplná a logická. Možná se jen naučila lépe dívat. Vracela se na místa, kde už pátrala, některé žáky testovala i dvakrát, třikrát. Naverbovala skoro dvacetičlennou družinu, avšak stále nebyla spokojená. S Renegorovým pozhánáním několikrát opustila Ellektrys a navštívila přílehlá království. Sice to obnášelo spoustu vyjednávání, administrativy a poplatků (i úplatků) z královské pokladnice, ale král byl Isarellinu počínání tak nakloněn, že si nakonec vymohla všechno, co si usmyslela.

Téměř po osmi měsících hledání nashromáždila čtyřicet osm cvičenců, které začala trénovat. Byla to tak nesourodá směsice, že dokonce i Ymira jen konsternovaně zírala, zcela zbavená slov. Většina spadala mezi mladší ročníky, ale našlo se mezi nimi i několik starších. Chlapci, muži a dívky. Jedna sedmdesátiletá stařena. Železní, alabastroví a dva stříbrní jorrei, divoženky, dcera demnogonského kováře, syn ellektryského kata a tři otrokyně — zajaté divošské dhairy, z toho jedna gladiátorka. Tu musela Isarell zaplatit ze svého.

Esthaiá. Isarell tančila s ohnivým Duchem ráda. V boji si s ním nerozuměla, ale ve hře k němu měla skoro blíž než k *raithá*. Nádech.

Výskok s rozpraženými pažemi, dopad, odraz, další výskok, pirueta, pirueta, snížená pirueta, zastavení ve dřepu. Výdech. Nádech. Výdech. Nádech. Výskok, odraz, výskok, salto, výdech, dopad, nádech, výskok, dvojité salto, výdech, výskok, trojité salto, dopad do dřepu, nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech. *Esthaiá* jí dával dost zabrat. Příznačně, že si ho vybrala Ymira.

Přivedla je do Nidilingrenu, svého panství. Dělníci už několik měsíců rozšiřovali zázemí jejího hrádku podle pokynů královského architekta. Spolu s Isarell totiž povýšilo i knížectví. Díky tomu získala značnou finanční podporu ze státní pokladnice. Mohla tak své sídlo upravit a přizpůsobit ho, aby odpovídalo jejímu postavení. Tuto informaci, zmíněnou na první schůzi, přijala s kamennou tváří a samozřejmou úklonou, ale vůbec netušila, co si pod tím pokynem představit. Naštěstí jí ve všem pomohla Barbarella — vlastně převzala iniciativu a většinu jednání s architektem poté vedla sama. Na realizaci projektu dohlížel nidilingrenský správce pan Firion, který se přímo nadouval pýchou, a zdálo se, že jeho nečekané povýšení ve dvašedesáti letech zmírnilo projevy prve tak těžko snášené revmatitidy.

Nevelká pevnost, obehnaná jedinou vysokou zdí s konírnou a ubikací pro služebnictvo, ožila pohybem tesařů, kameníků, zedníků a samozřejmě několika stovek stínových otroků. Ozývalo se kopání krumpáčů, vrzání těžce naložených povozů s materiálem, házení hlíny, sypání kamenů, stloukání dřeva a práskání bičů. Práce přitáhla řemeslníky s rodinami, ti zase obchodníky.

Když Isarell přijela po dvou měsících, kdy objížděla široké okolí, našla sice malý, ale velmi dobře prostorově rozvržený hrádek s nově vybudovanou hvězdnou Citadelou, s dvojitým kamenným opevněním a další kolovou palisádou kolem narychlo postavených domků nalepených na vnější hradby.

Starý správce jí zadýchaně kulhal naproti, střídavě modral a rudl, držel v rukou desítky listin podepsaných jeho jménem, postupujících přistěhovalcům drobná území a povolujících jim usadit se v zázemí vznikajícího města.

Stařec lapal po dechu a trochu koktal: „N-nebylas k dosažení, moje paní, přestože tě kurýři stíhali celé dny. . . A-a-a ekonomická situace vyžadovala okamžitou reakci na t-tento nečekaný zájem. . .“

Isarell ho utnula v polovině věty. Laskavě mu poklepala po rameni. „Jednal jsi v mém nejlepší zájmu, pane Firione. Jsem ti za to vděčná.“

Správce změnil barvu z modré na brunátnou, pokusil se uklonit ještě hlouběji, ale pak dostal křeč do beder a musel ho odvést sluha.

„Nejsou zvyklí na blahosklonnost,“ ucedila koutkem úst Barbarella, „určitě se bál, že ho necháš zbičovat. Hlavně neztrať respekt!“

Pak ji všude provedla. Ani se nesnažila tvářit skromně, věděla, že odvedla vynikající práci. Celá výstavba kombinovala staré osvědčené metody s moderními obrannými technologiemi, v rámci možností respektovala svěží a elegantní vzhled, zároveň i praktické a příjemné užívání. Isarell nechtěla opakovat chybu, kterou udělala se správcem, ale nemohla si pomoci. Mlčky stiskla Barbarelle ruku. Jako poděkování to stačilo.

Barbarella samo sebou předpokládala, že Isarell svůj závazek vůči králi splní, třebaže v době plánování stavby to úplně nadějně nevypadalo. Takže když princezna svou družinu přivedla do hradu, čekaly je nové, čisté a dost nadstandardní ubytovny. Dále moderní umývárna, jídelna, výcviková hala, venkovní aréna, jezdecké kolbiště a střelnice.

Questdneiá. Nádech. Úklona, pomalá, hluboká. Výdech, nádech. Otočka a úder vpravo. Zapotácela se, bylo v tom příliš mnoho síly. Slyšela burácení vodního Ducha v uších. Pokusila se zklidnit. Znovu. Nádech. Pomalá hluboká úklona. Otočka a švihnutí nohou. Tentokrát byla na intenzitu připravená, nenechala se zaskočit, zastavila nohu ve vzduchu a vydechla. Nadechla se, otočila a naznačila úder rukou. Zas s ní ta síla zalomcovala. Jako by povodňová vlna narazila do benevolentně zpevněné přehrady. S *questdneiá* se poslední dobou dost hádala. Jako by jí nabízelo víc energie, než dokázala použít. Nenechala se vykolejit a zopakovala cvik ještě šestkrát.

Zatímco si Barbarella vzala na starost rekonstrukční práce, Isarell spustila další rozsáhlou přípravu, a to zásobovací. Poručila hloubit sklepy a stavět sýpky a zásobárny. Nenápadně, dlouhodobě nakupovat trvanlivé potraviny a plnit sklady. Několik pastvin, těch jakžtakž úrodných, zorat a osít nenáročnými plodinami. Polovinu masa z poraženého zvířectva sušit a skladovat, konzervovat ovoce a zeleninu, posilovat mléčná plemena skotu a množit nenáročné kozy a ovce. Jakékoli (opatrné a uctivé) dotazy odkláněla odkazem na kruté dětství v divočině a bytostnou potřebu pevného zázemí.

Zčásti to byla i pravda. Hlavním důvodem však byl Ymiřin tajný rozkaz. Kdyby divoženky nečekaně přišly o svůj hlavní hrad v Údolí, potřebovaly záložní a plně připravenou pevnost, z níž mohly okamžitě vrátit úder. Podle toho vypadala i nidilingrenská zbrojnice.

Inniraiá. Isarell se narovнала, vytáhla se na špičky a zavřela oči. Pomalu roztahovala ruce, vytahovala je vzhůru, přitom klesala na paty. Stahovala se níž, skloněná před nejmocnějším čarozdrojem dosedla na chodidla, plynule se svalila na záda a zůstala na nich ležet — se staženými nohama a rozpaženými rukama. Mělce dýchala a plně vnímala *viatár* proudící skrz ni.

Bastien seděl na střeše, ukrytý ve stínu komínu. Shlížel do venkovní arény, v jejímž písku trénovala jeho přísežná sestřička.

Jeho paní, opravil se kázeňsky v duchu.

Bylo to pro něj těžší, než si představoval. Rozkazy, při kterých by u Daimóna jen pokorně sklonil hlavu, byť by zněly sebešíleněji, přijímal od Isarell s neustálým nutkáním zrazovat ji od nebezpečných úmyslů a nabízet jí rozumnější alternativy. Před divoženkami se neodvážil, naopak o samotě se udržel málokdy. Vyslechla jeho názor pokaždé s respektem, ale nakonec si stejně dělala, co chtěla. Jediný, kdo na ni platil bezpodmínečně, byla Ymira. A relativně i Cerra, velitelka eyrské družiny. Všechny ostatní dokázala odeslat do patřičných mezí.

Ne tedy hned. Bylo znát, že v prvních týdnech ještě ve svých princeznovských opáncích chodit neuměla. Skláněla se hlouběji, než jí předepisoval protokol, s podřízenými mluvila uctivěji, než očekávali. Před ostatními princí se sice snažila hrát rovnocenného partnera, ale Bastien jí to nevěřil a obával se, že ani nikdo jiný.

Pak si ji vzaly do práce Cerra s Lucillou.

Bastien u jejich večerních seancí nebyl, ale výsledky se začaly dostavovat docela rychle. Isarell se naučila přepínat do jiného módu, když bylo potřeba. Jestliže to situace nevyžadovala, vracela se zase ochotně do toho svého, přirozeného. Jednou mu řekla, že v Ymirině tréninku se naučila oblékat různé masky a hrát rozličné role, takže jí stačilo vytvořit charakter na tělo — takový, jaký měla podle Eyr a královny představovat. Vzala vše zodpovědně a natrénovala si to právě na divoženkách, než se svou novou funkcí vyrazila mezi ellektrycké šlechtice.

Bastien Eryy podezíral, že pro Isarell několikrát uměle vytvořily situaci, v níž měla uplatnit své postavení. Kupříkladu jí veřejně odporovaly nebo neprojevily adekvátní úctu. Její reakce byla rychlá a tvrdá — právě ta vyhocenost tahala za všechny Bastienovy smysly. Odjakživa byl citlivý a empatický, třebaže mezi jorrei šlo o nežádoucí vlastnosti, jež se snažili potlačit a skrýt. Ale i kdyby se rozhodl svá tušení ignorovat, jednou si všiml nepokrytě pochvalného pohledu, který si po jednom takovém výstupu Cerra s Lucillou vyměnily.

Pokud šlo opravdu o plody jejich práce, výsledky byly trochu dvojsečné. Isarell se naučila odolávat nechtěnému nátlaku nepřátel, ale i přátel.

Bastien vyhledal očima další dva muže střežící Isarellino bezpečí. Měl jich pod sebou čtyřicet: dvě třetiny železných, pár stříbrných, zbytek alabastrových. S Vaolem, Renn a Barbarellou se měnili po týdnu jako velitelé Isarelliny osobní stráže. Bastien vždy na ten úkol přivedl dvanáct vysoce spolehlivých mužů ze svých kohort, kteří se střídali po čtyřech hodinách, aby byli neustále čerství a pozorní. On sám ve svém „hlídacím týdnu“ nespustil Isarell

z očí a nejráději by s ní spal v jednom pokoji. Protože to kvůli mravům nešlo, uléhal hned za vedlejší zdí.

Od Isarelliny korunovace, a to pouze v době vlastní služby, zastavil sedm útočníků. V pohraničí se převlékali za divochy, ve vnitrozemí za lapky, uprchlé pomstychtivé otroky či náboženské fanatiky. Divoženky je rovnou zabíjely. Bastien první polovinu z nich poslal do vězení, než zjistil, jakými způsoby jsou následně vyslýcháni. Poté je usmrcoval také, z milosrdenství.

Bastien znovu sklouzl očima k princezně tančící v aréně. Měla na sobě priléhavý pružný trikot s dlouhými nohavicemi. Byla bosá, bez chráničů a neozbrojená. Vlasy měla vyčesané nahoru a drobné copánky spletené do jednoho masivního copu, končícího těsně pod hýžděmi. Nejprve se lehce protáhla a rozpohybovala, přičemž se ohýbala do takových úhlů, jako by její postava neměla žádné pevné či omezující spojení; Bastien byl zcela přesvědčen, že každá část Isarellina těla disponuje vlastním nervovým centrem, že má svaly z oceli, šlachy z pružin a klouby z gumy. Když ji jako tělesný strážce doprovázel do Údolí divoženek, několikrát viděl tréninky akrobatek. Byly dobré, ba přímo vynikající. Bastien by je vydržel sledovat hodiny. Přesto proti Isarell působily jako poutové kejklířky užívající několik triků a figlů stále dokola.

Ovšem dokonce i Isarellino standardní cvičení bylo ničím ve srovnání s tím, když začala tančit.

Říkala tomu udržování kondice.

Její pohyby zkrátka vůbec nedokázal postřehnout. Vždycky se po naprostém soustředění, kdy se krajinou neslo přívětivé ticho, ozvalo zadupání, zašustění, vzduchem zavířily končetiny, bouchla energie... a Isarell už zase stála v jiném nehybném postoji, se zavřenýma očima, v klidu dýchající a naslouchající zas nějakému dalšímu volání. A nakonec, když byla konečně spokojená, se skulila na záda. Několik minut jen ležela a všem živým okolo trnuly zuby, vstávaly vlasy a ježily se chloupky po celém těle. Už osm měsíců odolával pokušení se Isarell zeptat, co to u všech ďasů na závěr vyvolává za svinstvo. Ač ho to drásalo, ještě se držel.

Jakmile se zvedla, oddechl si, stejně jako ostatní strážci. Zatímco oni zůstali skryti ve stínech, Bastien sklouzl ze střechy. Pružně doskočil do písku a přiblížil se k Isarell na vzdálenost několika kroků. Mírně se uklonil, nejen aby učinil zadost etiketě, ale byl tak prostě vychovaný.

Otočila se k němu s podezřele lesklýma očima, jako by byla trochu přiočila. Bastien ji už takhle znal, způsobovaly to všechny ty graiské energie. Isarell chvíli trvalo, než se z toho mírně euforického stavu dostala.

„Bylo to krásné,“ řekl.

„Nic jsi neviděl,“ obvinila ho s lehkým úsměvem.

„Stejně to bylo krásné,“ pokrčil rameny. „Jako když ti před nosem uletí něco velkého a hodně barevného.“

„Jsi romantik, bratříčku. Co jen pro všechny anděly Maintré děláš zrovna tady?“ zasmála se Isarell poněkud zpomaleně a omámeně přivřela oči.

Bastien přistoupil blíž a zašeptal: „Hlídám tě, ty jeden pošetilý blázne, a jsem přitom nebetyčně šťastný. Občas se bojím usnout, abych se neprobudil do té depresivní šedi, ve které jsem žil předtím. Narodil jsem se jenom pro tohle, pro nic jiného.“

„Taky jsem nikdy nebyla šťastnější,“ odpovíděla Isarell rovněž šeptem. Každým dalším okamžikem působila přičetněji, střízlivěji. „Celou dobu jsem měla pocit, že se ode mě čeká víc, než dokážu splnit. Ale teď dělám to, co neumí nikdo jiný, a vím, že to dělám dobře... Zní to asi příliš sebevědomě... Ale je to tak. Tvrdě pracuju a vidím výsledky.“

„Nejen ty, Isarell.“ Bastien si vzpomněl na čtyřicet osm Stínů, které viděl trénovat předminulý večer. Jméno, jež své jednotce dala, se mělo vysmívat přehnanému strachu ze stínových bytostí, ovládajícímu většinu obyvatelstva říše. Bastien si však nemohl pomoci, nenalezl by nic výstižnějšího.

„Za týden je mám předvést králi,“ pronesla Isarell trochu nepřítomně a automaticky navázala na Bastienovy myšlenky. „Naše spolupráce teprve začíná... přesto si myslím, že máme co ukázat. Věřím,

že dovedu Renegora přesvědčit, že svůj úkol plním zodpovědně a smysluplně.“

„Přesvědčíš i prince?“ zvedl obočí Bastien.

Isarell se zasmála. „To je mi jedno. Jejich názor mě nezajímá. Sloužím královně a přeju si vyhovět králi. Ostatní mi můžou... políbit šos.“

Ted se uchechtl Bastien. „Šos, jasně. Koukám, že Lucilla odvádí vynikající práci.“

„Proč bych se zaobírala jejich kritikou, když je tak zaujatá,“ pokrčila Isarell rameny. „Samozřejmě vyslechnu prince Baladora. A také princ Desden mi poslední dobou připadal přístupnější. Ale Kasantriz, Daimón a Zirkon... Jen mě chtějí ponížit, není v tom žádný přínos.“ Energicky rozhodila rukama. „Ach Bastiene, kdybys slyšel ty porady... takové žabomyší války! Každý se soustředí jen na vlastní cíle, na svůj malý prospěch. A přitom, o co sakra jde?! Všichni máme co jíst, do čeho se oblékat, kde bydlet! Jsme v teple, v bezpečí. Nikdo si na nás nedovolí útočit, a kdyby přece ano, dokážeme se snadno bránit! Ach Teanir, co víc chtějí!“

„Ty mi říkej, že jsem romantik!“ odfrkl si Bastien.

„Já ale nejsem romantik,“ odsekla. „Na rozdíl od vás všech vím, co je tam venku. Jak vypadá osamělý život v divočině. A jaká odporná vůle vládne na půdě Chribdy. Věř mi, Bastiene, kdybys strávil polovinu času tam, kde já, kdybys o tom nejen slyšel, ale také *viděl*, kdybys to *zažil*...“

„To je tím dlouhým obdobím klidu. Pohraniční půtky s divochy jsou někdy zdlouhavé, ale spíš otravné než nebezpečné. Před sarrei nás chrání Maintré. Naše říše je velká, Isarell, plná silných, schopných a velice namyšlených jorrei. Možná jsme zlenivěli a zesádelnatěli, ale pořád jsme z podstaty válečníci. Uvidíš, že mají-li Sitté pravdu a řítí-li se na nás skutečně něco většího, všechny ty ponižující šarvátky se rozplynou jak fouknutí v mlze. Pak spatříš, jak snadno se tohle nepřehledné mraveniště zastaví, zpozorní, napřímí a zařazuje jako jediný organismus.“

„Ano,“ přikývla Isarell strnule. „Toho se trochu děším. Doufám, že budu na správné straně.“

„Co to říkáš, Isi. Ty *jsi* na správné straně. Tady jsi teď doma — s divoženkami, se svojí královnou a *se mnou!*“

Isarell se na Bastiena usmála. „Zapomeň, co jsem řekla. Mám poslední dobou divné sny, budím se z nich hrozně zmatená. Nedomážu si pak chvíli uvědomit, kde jsem a ke komu patřím. Jako bych se vznášela v temnotě, zbavená všech smyslů, odstřižená od svých dosavadních kontaktů. Mívala jsem podobné sny v dětství, když jsem ještě k nikomu nepatřila. Od té doby, co mám svou *doaréh*, se neobjevily. Až teď. Naplňuje mě to nepříjemnou předtuchou. A pak ze mě padají takovéhle nesmysly.“

Bastien sklouzl rukou na Isarellino zápěstí. „Nemyslím si, že to jsou nesmysly. Jsi vyčerpaná. Každý den od rána do večera cvičíš, jsi v sedle nebo trčíš na poradách, kde si nemůžeš dovolit ztratit pozornost. Možná samo tvoje tělo volá těmi sny o pomoc. To vy-pětí si někde musí vybrat svou daň. Sakra, tak strašně rád bych ti pomohl, Isi...“

Isarell stiskla jeho dlaň. „Vždyť mi pomáháš.“

II

„Má paní,“ pozdravila Isarell Ymiru, která právě vycházela na nádvoří, za zády tři ze svých zamračených gardistek. Královna divoženek si jako vždycky vykračovala trochu pyšně, s povýšeným úsměvem na rtech.